

شواهدی هم وجود دارد که کیم در حال بازسازی سایت اصلی آزمایش موشکش است. هرچند این اقدام { بازسازی سایت آزمایش موشک } می تواند تلاشی برای تشویق آمریکا به نشان دادن انعطاف بیشتر باشد، اما بعید نیست که کره شمالی راستی راستی مشغول آماده شدن برای آزمایش مجدد باشد- کاری که آمریکا را به اعمال تحریم های جدید و از سر گرفتن تمرینات نظامی با کره شمالی سوق می دهد. باری، در صورتی که تهدید کیم جامه عمل به تن کند، به احتمال زیاد مذاکرات تعطیل می شوند و دوباره به جایی برمی گردیم که دو سال پیش بودیم، با این تفاوت که شدت بی اعتمادی و خط و نشان کشیدن ها بیشتر می شود.

حتی اگر این اتفاقات هم نیفتند، تعلل جایز نیست. کره شمالی می تواند از گذر زمان استفاده کند و بی سروصدا تعداد سلاح های هسته ای زرادخانه اش را افزایش و کلاهک ها و سیستم های پرتابش را ارتقا دهد. کره شمالی مجهز به موشک های پیشرفته تری که بتوانند به آمریکا برسند با کره ی شمالی دارای کلاهک های ناکافی و موشک-های نادقیق زمین تا آسمان فرق خواهد داشت.

در این لحظه هر سیاست واقع بینانه باید این واقعیت را نقطه عزیمت خود قرار دهد که غیرهسته ای شدن کامل به این زودی ها امکان پذیر نیست. چون غیرهسته ای شدن فقط در بلندمدت می تواند تحقق یابد باید به دنبال راه حلی چندمرحله ای باشیم. این راه حل چندمرحله ای می تواند چنین باشد: در مرحله ی اول کره شمالی قبول کند نه تنها آزمایش هسته ای بلکه تولید مواد هسته ای، سلاح های هسته ای و موشک های دوربرد را متوقف کند. مقامات کره شمالی فهرست کامل تاسیسات مرتبط با ساخت موشک و آزمایشات هسته ای را ارائه کنند و با راستی آزمایی-شدن به وسیله ی بازرسان بین المللی موافقت کنند. در عوض کره شمالی به نوعی رهایش از تحریم برسد که در هانویی خواستارش بود. همچنین وضعیت جنگی چند دهه گذشته پایان یابد و دفاتر دیپلماتیک در واشنگتن و پیونگ یانگ گشوده شوند. اما خلاصی کامل از تحریم ها و عادی سازی دیپلماتیک تنها بعد از غیرهسته ای شدن کامل اتفاق بیفتد.

چه بسا این امتیازات برای کره شمالی، که گفته می شود بسته ترین کشور جهان است، غنیمت باشد. اگر این چنین باشد، تعداد زیادی از تحریم ها باید سر جای خود باقی بماند: آن ها باید متناسب با برچیده شدن هر مرکز هسته-ای- و فقط بعد از کسب اطمینان از این که کره شمالی در حال ساخت تاسیساتی جدید نیست- برداشته شوند. ایالات متحده باید بتواند تعیین کند کدام سایت هسته ای، غیر از یانگیون، بایستی برچیده شود.

حتی این رهیافت کمتر بلندپروازانه نیز احتمالا در عمل فوق العاده دشوار از آب درخواهد آمد. اما با توجه به حساسیت بالای مسئله هسته ای کره شمالی و بدیل هایی که چنگی به دل نمی زنند، هر مسیری که به یک توافق تضمین کننده ی ثبات بلندمدت راه برد ارزش دنبال کردن دارد.

خاتمه یافتن نشست اخیر بین رئیس جمهور آمریکا دونالد ترامپ و رهبر کره شمالی کیم جونگ-اون بدون رسیدن به یک توافق عجیب نبود. یک یا هر دو کشور با سوءبرداشتی از آن چه که ممکن بود به هانوی پا گذاشتند.

{بعد از نافرجامی مذاکرات} آمریکایی ها گفتند که کره شمالی می خواست پیشاپیش تقریبا تمام تحریم های بین المللی برداشته شوند درحالی که حاضر نبود تعدادی کافی از تجهیزات هسته ای اش را به عنوان ضمانت این کار تسلیم سازد. مقامات کره شمالی هم بیان داشتند که آن ها آماده بودند اصلی ترین تاسیسات هسته ای شان، مرکز تحقیقات علمی هسته ای یانگیون، را برچینند اما تنها در عوض کاهش قابل ملاحظه در تحریم های موجود.

شاید بتوان گفت که شکست مذاکرات هانوی نتیجه ی گریزناپذیر خوش بینی دو رهبر درباره ی روابط شخصی-شان و اعتمادشان به قابلیت های شان بود. مقامات بلندپایه و دیگر دست اندرکارانی که به طور معمول هفته ها و ماه ها صرف آماده شدن برای چنین نشستی می کنند، نقشی محدود در این خصوص داشتند.

اما حال که مذاکرات شکست خورده است چه باید کرد. یک گزینه، چانه زنی در جهت رسیدن به یک سازش است: برچیدن تعداد بیشتری از تاسیسات هسته ای در قبال خلاص شدن از تعداد بیشتری از تحریم ها، یا برچیدن کمتر در ازای خلاصی کمتر. چنین سازشی شاید ممکن باشد، اما در هر حال نتیجه اش ایده آل نخواهد بود. صرف موافقت با تسلیم ساختن پاره ای از تاسیسات هسته ای به معنای غیرهسته ای شدن نیست. در حقیقت این کار ما را به غیرهسته ای شدن حتی نزدیک هم نمی کند، چرا که به موازات برچیده شدن برخی از تاسیسات هسته ای، تاسیسات دیگری می توانند ساخته یا توسعه داده شوند. و به نظر می رسد این دقیقا همان چیزی است که دارد اتفاق می افتد. وانگهی، رفع تحریم ها فشار بر کره ی کره شمالی برای گام برداشتن در مسیر غیرهسته ای شدن را برمی دارد.

پس چه بدیل های دیگری داریم؟ استفاده از نیروی نظامی، حتی استفاده ی محدود، خطر جنگی پرهزینه را در آستین دارد که کسی از آن منتفع نمی شود و به روابط آمریکا و کره جنوبی هم لطمه می زند. و با توجه به استحکام و استواری اثبات شده ی کره شمالی، بعید است تحریم های موجود یا حتی بیشتر به تنهایی برای وادار کردن کیم جونگ-اون به دست شستن از برنامه ی هسته ای اش کافی باشد. به علاوه، فشار بر کره شمالی هر چقدر هم زیاد باشد روسیه و چین، با توجه به منافع استراتژیک شان در جلوگیری از شکل گیری یک شبه جزیره ی همسو با آمریکا، احتمالا هر کاری لازم باشد می کنند تا بقای رژیم اون را تضمین کنند. بنابراین غیرواقع بینانه است که فکر کنیم کره شمالی زیر بار وزن خودش از هم می پاشد.

دیدگاه ترامپ که کره شمالی برای تبدیل شدن به ببر اقتصادی بعدی آسیا داوطلبانه تاسیسات هسته ای اش را واگذار خواهد کرد نیز به همین اندازه غیرواقع بینانه است.

کیم خواهان خلاصی از تحریم هاست اما می داند که اولاً اصلاحات اقتصادی بنیادین تسلط بر قدرت را تهدید می کند و ثانياً تسلیم ساختن سلاح ها و موشک های هسته ای اش کره شمالی و او را آسیب پذیر می کند. او از تجربه ی اوکراین که در اوایل دهه ۱۹۹۰ سلاح های هسته ای دوران شوروی اش را داوطلبانه واگذار کرد و نیز از سرنوشت عراق صدام حسین و لیبی قذافی درس گرفته است.

اما وضع موجود هم راهگشا نیست. تعلیق کنونی آزمایش های هسته ای می تواند هر لحظه پایان یابد؛ در واقع کره شمالی تهدید می کند که آزمایشاتش را از سر می گیرد و

